

¹⁸Radnóti Sándor:
i. m. 81.

minden személyeset és személyre szólót.”¹⁸ A halálon inneni és a halálon túli lélek belső csendjében az isteni csenddel való találkozás lehetősége mindenki számára adott, s a végső „oszlás-foszlás”, a koporsó csöndje Rónay és Pilinszky lírájában is egyértelműen megfogalmazódik, még akkor is, ha Rónay nem rejtőzik annyira a teljes személytelenség mögé, mint Pilinszky:

*Pusztá csontváz, fekszem a csöndben.
Húsom lemállt, bőröm lefoszlott.
Nem mutathatom rajtuk senkinek
igazságom pecsétjeit.
(Rónay György: Utószó az anabázishoz)*

*Oszlás-foszlás, vánkosok csendje,
békéje annak, ami kihűlt, hideg lett,
mindennél egyszerűbb csend, ez lesz.
(Pilinszky János: Ez lesz)*

SZEGEDI-SZABÓ BÉLA

Uram, tudom, hogy ott...

„Nos, az a láng, ahogy te látod, felvillámlik.”
(Hildegard von Bingen)

*Uram, tudom, hogy ott állnak
Tüzes karddal a kezükben! Aztán
Sakkoznak a vén diófa alatt. De
Arcukat aligha látni. Körülöttük
Ég a fű, porlik a gyep, az esti kert
Szürke hamuvá lesz minden alkonyatkor.*

*A levegőben ezüst por száll: fényes
Jelet karcol tiszta homlokomra.
Létem érik, mint az alma. Minden nap
Újul: látva látok szent szigeteket,
S míg az otthonok gazdátlan
Füstje kanyarog, velük egyesülten*

*Szállok én is: mert végtére
Ki emlékezne rájuk?
Csillámos héjába zár a part.
Kő. Homokzene.*